

מסורת הש"ס

(א) וקדוּשֵׁן כֶּבֶד וּשְׁמָהּ
(ב) לְקַח קֶבֶד, (ג) וְכֹחַ
כֹּחַ; (ד) גִּיטִין נָטוּ: שְׁעוֹת
מֵאָה, (ה) [גִּיטִין סָא],
(ו) סִיף חֲזָר הַמַּשְׁתַּמֶּרֶת,
רִשְׁלִי וְרִשְׁמִי, (ז) [עִיב],
(ח) [שֶׁס], (ט) [רָק מו], וְרָק
(י) יֵצֵל כְּדָה, (כ) רִשְׁלִי.

הגהות הב"ח

(ב) ג'ם' אית ליה וזכיה
לנפשיה מדאורייתא כי
קא מתקט: (ג) שם
ראבדו עשר: (ד) רש"י
ד"ה גבי מתנה וכו' דאין
פסדי דניחא. ג"כ אפי"ג
דק"ל ככ"ב דף יג ע"ב
ודף קלח ע"א דשומא
מתנות יחידה היינו היכא
שמעטנו ואמר לא אכל
מקטנה אמרי דניחא ליה
ליקח כמתנה וק"ל:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואמר וכו'
והבא פסוק חלבה
בסוטה. עין געזין יג ע"ה
תוס' ד"ה והא:

הגהות הער"א

[א] גַּם בַּמִּתְנָה הֵיחָד
קִבְּלָהּ כִּי. נִיב פִּי
הַרְמִיז דְּהוּקָא כְּהֵ"ג אֲבָל
בְּפִסְחָא לִי רַךְ לֹא וְלִי
(וְעַי' ת"ש רִמְבוּ בַחֲמִ"ח
פִּי רַחֲמִ"ח פִּי'ק י"ב):

[ב] תִּחְסֵ' דְרִי' הָלַךְ וּבְמִדְרִי
דְּחִסּוֹ כִי. נִיב כִּי
פִּסְחָא וְרַחֲמִי' פִּסְקָא כִּסְהִי'א
מַרְבָּנָ:

מוסף דע"י

[illegible]

גבי מטנה דזכותס האו לו ויזין לו ויזין לו
(ו) דאזן סקדי דעיתא ליה טעמא שטא
ליכיא דלמיוי לדידא ליהטא סמוכה לו
דעיתא דשלומו וזכר לו שאלא בפניו תלמי
גבי מילאיה כר ליתיה גבא דלא נפקא
וכיחיה ממוס דר ליתא לבריי ממשילות
דגבי שליחות אירכא דעת השולא או
דעת שליט אלז תלר ליתא לא דעת
שולא ולא דעת שליט הלכך בעינן
(ו) דעת אחרת מקנה אותו: ודק
ארנבין. והפקירו לכל הקדוש: שאין
ישו לנוס. בתוך הארץ: כמנהג
דמי. וקנאו בעל חורש הרשעון או לאו
כמנהג דמי. להכי ציי ארר שאין
סופו לנוס בתוך ביות מנהג דמי
דאילו ארר שהיה סופו לנוס בתוך
הביות פקטס או דלאילו קדם ארר
אחר אררש בתוך הארץ לא קנא
דמטנכנס לארר קנאו בעל הבית
דמתן בתפסת גיטין (דף עט.) היטה
ועומדת תלרש הגג ודק לא גט כיון
שנכנס לארר הגג הרר וז מנהגס
הוא למעלה והיא למטה כיון שאלא
מנהגס הגג נמחק או שתרף הרר ו
מנהגס: ואינו מניטין. אלמא
שנכללגס ויולקין הן וזין סופן לנוס
וקאמר דקטא רשעין ארר שדור:
מרתנ מילאס בנו וכתו הקטנים
כר. בנו קטן בגמלא מפרש מיט.
כתו הקטנה כמבנות (דף מו.) לסינן
לא מקראי דקטנה ודף נערה לא
שכח נעוריה לאביה: מילאס עכדו
ושפסחו הכנענים שלו. שררי גופו
קנו לו עולמית כדכתיב (ויקרא כה)
והמחלתם וגו': מילאס אסון. רבנן
חקיקו ליה ממוס איהבא: מילאס
עכדו ושפסחו העבדים. גמ' (פ) פריך
לא יבא אלז פועל דאמרין לעיל
(דף י.) אמרו לבעל הבית:
מפני מה אחרנו מילאס קטן
לנאיו. שכלמא כתו ואשחו טעמא
ומפרש להו בתקומן כמחובסין אלז בנו
טעמא מאי: מיריש אלז אביו. הלכך
טעמא שגביהו ארר אביו גבניה: ילקט
בנו אחריו. מותר לגבי אלז פועל
אס עני הוא ללקוט אחר אביו את
לקט העור. אלז אס קבל הפועל את
השדה למחלה לשליט ולרביע עשיר
הוא ורר הוא כבעל הארץ בשה
זה ולא ילקט בנו אחריו לפי שלקט
בנו לאבי: כין כך וכן כך כר. דאס
האכ עשיר הבן עני חומר לעלמו:
טעמא דמנא דיון קאמר מפני מה
אחרנו מילאס קטן לנאיו: ולוי לא
ס'ל. דמילאס קטן לנאיו: מדבריהם.
מפני דרבי שלום: ונפסקא מינה. מדר'
ויסי הא אחא לאשמועינן דהאחריו
ביתוס בתקנתא כאלז גמור להוייל'
בדינין וכיון דמדאורייתא לית ליה
וכיה נמלא אביו גזל לו העניים:
אלז אמר אביו. רבי יוסי ממי כתנא
לדון ס'ל דקטן רבי לוי וכיה גבי ל'
פרק וז צניס ואשה עניים עתנן מיי'
כשה שאלו זו הנמושות דמתן וספא
מותרין בלקט משילוי זו הנמושות
שעתא מסחו עניים דעתייהו מיניה ור

איבער וברבי יומי ו"ל דקטן דקמני במת
למקן שיזכה אביו מיון דליכא איבער שיהא

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

ולו לאדם שלא בפניו. ושלל מדעתו
אם שלחו הלכך כי ליתיה בצד חזרו
לה תיפוק לה זכייתה משליחותה כי
חזרו נמי זוכה לו שלא בפניו. ומיהו

חצר איתרבאי משום יד ולא גרעה משליחות
גבי גט דחוב הוא לה ⁶ ואין חבין לאדם אלא
בפניו גבי מתנה דכוחת הוא לו ⁷ זכין לאדם
שלא בפניו גופא ראה אותן רצין אחר
המציאה וכו' אמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן
הוא שרץ אחריהן ומגיעין בעי רבי ירמיה
ואו במתנה היאך קבלה מיניה ר' אבא בר כהנא
אע"פ שרץ אחריהן ואין מגיעין ⁸ בעי רבא זרק
ארנקי בפתח זה ויצא בפתח אחר מהו ⁹ אויר
שאין סופו לנזות כמונת דמי או לא אמר ליה
רב פפא לרבא ואמרי לה רב אדא בר מתנה
לרבא ואמרי לה רבינא לרבא לאו היינו
מתניתין ראה אותן רצין אחר המציאה ואמר
רבי ירמיה אמר רבי יוחנן והוא שרץ אחריהן
ומגיעין ובעי רבי ירמיה במתנה היאך וקבלה
מיניה רבי אבא בר כהנא במתנה אף על פי
שרץ אחריהן ואין מגיעין אמר ליה מתנגלגל
קאמרת שאני מתנגלגל דכמונת דמי:
מתני' ימציאת בנו ובתו הקטנים מציאת
עבדו ושפחתו הכנענים ימציאת אשתו הרי
אלו שלו ימציאת בנו ובתו הגדולים מציאת
עבדו ושפחתו העברים מציאת אשתו
שגירשה אע"פ שלא נתן כתובה הרי אלו
שלהן: **גמ'** אמר שמואל מפני מה אמרו
מציאת קטן לאביו שבשעה שמוצאה מרצה
אצל אביו ואינו מאחר בידו למימרא דסבר
שמואל קטן לית ליה זכייה לנפשיה מדאורייתא
והתניא השוכר את הפועל ילקט בנו אחריו
למחצה לשליש ולרביע לא ילקט בנו אחריו
רבי יוסי אומר בין כך ובין כך ילקט בנו
ואשתו אחריו ואמר שמואל הלכה כרבי יוסי
אי אמרת בשלמא קטן איית ליה זכייה
לנפשיה ⁶ כי קא מלקט לנפשיה קא מלקט
ואבוה מיניה קא זכי אלא אי אמרת קטן לית
ליה זכייה לנפשיה כי קא מלקט לאביו קא
מלקט ⁷ אבוה עשיר הוא אמאי אשתו ובנו
מלקט אחריו שמואל טעמא דתנא דידן
קאמר וליה לא סבירא ליה וסבר רבי יוסי
קטן איית ליה זכייה מדאורייתא ⁸ והתנן
ימציאת חרש שומה וקטן יש בהן משום
גזל מפני דרכי שלום רבי יוסי אומר גזל
גמור ואמר רב חסדא ⁹ גזל גמור מדבריהן
נפקא מינה להוציאו בדיינין אלא אמר אביי
עשאוה כמי שהלכו בה נמושות דעניים
גופיהו מססו דעתיהו סברי כריה דהיאך
מלקטי ליה א"ל רב אדא בר מתנה לאביי
¹⁰ וכי מותר לאדם להרביץ ארי בתוך שדהו
כדי שיראו עניים ויברחו אלא אמר רבא

וְגַבִּי לָקַט הֵיוּ טַעַם דְּכוּן דִּישׁ לוֹ
וְנִי מִיֵּאִישׁ מִלֶּקֶט שֶׁלָּה לִפְיֶךָ עֲשֹׂאֶה
(פִּסְחָה פִּתְחָה מִיָּה) מִזִּמְמִי כָל אֶדָם
וְשׁוֹת לָקוּטִי בְּתֵר לָקוּטִי דִּמְהִיָּה
וְיֵה וְהִכָּה נִמִּי מִסְחָה דַּעֲמִיָּהוּ כִּי:
עֲשׂו

י' במחני' משמע ליה בקטן ממש ואע"פ שאינו סמוך על שלחנו ואילו
ה' שהרי אינו סמוך על שלחנו אלא ודאי לא וכי לנפשיה כלל אלא ל

יב.

כך כי היו דומים דוד דהיינו כשהוא
ע"י: או אפילו קטנה וצרכה ובאליה
אזל לא תימנה כי יחיד דאין לי
זוהא אלא לא גרע משלימה [א] וכמדי
דכות כמו ממנה קנה ואפילו אינה
עומד בלד בלד חלזו ואפילו אינה
משמרת ובמליה דאין דעה אחרת
מקנה אותה בעיני משמרת ונגס
דכוז אהר ליה אפילו משמרת
אינה מתגרשת דלא עדיפת משלימה
דאין חבין לאדם שלא בפניו:

ויצא בפתח אחר. ל"ג ואפקריה
דהא חשיב ליה דעת אחרת
מקנה אוזבו דמייתי רביה ממתנה וחי
ואפקריה אם כן מדי כשילא הארנקי
מידו היה הפקר ובשעת זכייה ליכא
דעת אחרת אללא ל"ג ואפקריה
ולעולם היא שלו עד שזכה בה אחר:
אמר ר' יוחנן וכו' דלפניו ר' יוחנן

דף ג. ושם ד"ה (מחלוקה) לא צעי
שמואל לאוקמי מתניתין דהמלוה
מעוה את הכהן ואת הלוי (ו) [להיות

מפריש עליהן מחלקן כרבי יוסי

רבינו חננאל

[illegible]

(ה) חלוצי צ"ל ואחיינו עמי הוד
ליה בעשרה.